

A vendégszerkesztő kérése

Az egyre fejlődő technika, az ismeretek robbanásszerű bővülése, a termelékenység fokozásának követelménye minden szinten feszíti a szakoktatás jelenleg fennálló kereteit. A szakemberképzés ma világszerte probléma. Mindenütt keresik az oktatás újabb és újabb, hatékonyabb formáit, és vitatkoznak, hogy az egyes szinteken milyen legyen a képzés módja, az ismeretközlés mélysége, az elméleti és gyakorlati óraszámok aránya, a lexikális tudás mértéke, és így tovább.

Természeteszerű, hogy ezek a kérdések a magyar szaktársadalmat is élenként foglalkoztatják, és kevés szakmai beszélgetés esik anélkül, hogy fel ne merülne mérnök, technikus és szakmunkásképzésünk jövőjéért aggódó, vagy jövőjét alakító gondolatok és elképzelések.

A féltő gondolatok jogosak és érthetőek. Az általános társadalmi-gazdasági fejlődés fokozatosan megváltoztatja egész népgazdaságunk munkahelystruktúráját. Ebben az átalakulásban — a munkahelyi körülmények javítása mellett — meg kell találnunk az egészséges egyensúlyt a munkahelyhez és a feladatok elvégzéséhez szükséges, de a más ágazatokkal szemben is azonos szintet biztosító szakmai képzés tekintetében. A munkahelyhez tartozó követelmények és ezek függvényében a szükséges ismeretanyag állandóan változik. Éppen ezért rendkívül fontos, hogy szakoktatási rendszerünk lépést tartson fagazdaságunk fejlődésével, annak változó, növekvő szakképzettségi igényeivel, és alkalmazkodjon termelési, munkahelyi sajátosságaihoz.

Ez a követelmény kibővül a társadalomnak azzal az igényével is, hogy iskolánk nevelési tevékenysége járuljon hozzá a szocialista típusú ember kialakításához.

A gyakorlat olyan szakembereket vár, akik nem csupán lexikális tudással rendelkeznek, hanem széleskörű alapképzetségük, általános műveltségük és szakmai intelligenciájuk alapján — mindegyik a maga szintjén — képes ismeretanyagát munkája során újra és újra feleleveníteni, felfrissíteni, és azt a megváltozott műszaki technikai körülményekhez megfelelően adaptálni.

A felmérések és számítások azt mutatják, hogy felső és középfokú szakemberképzésünkben *mennyiségi fejlesztés* tekintetében nem mutatkozik jelentősebb igény. A fagazdaság fejlődése, az előbb felsorolt társadalmi-gazdasági igények az oktatás *minőségi* oldalának további erősítését kívánják. Itt jelentkeznek a kérdőjelek, hogy milyen úton, és milyen módon?

Szakmunkásképzésünk kialakítása ma szakoktatásunk legvitatottabb területe. Az igények nagyok *mind mennyiségi, mind minőségi* vonatkozásban. Szakmunkásképzésünk tanrendje eddig a középfokú oktatás, a technikusképzés kicsinyített mása volt. Olyan ismereteket adott és a tanuló olyan munkafogásokat sajátított el, amelyeket később munkahelyén — mert ezt a gazdaságossági és ésszerű munkaszervezési irányelvek eleve kizárták — nem is alkalmazhatott. Széleskörűen fel kell ezért mérni, és sokoldalú elemzés alá vetni az ágazat termelési folyamatait, mert csak így lehet megállapítani, azoknak az általános és szakmai ismereteknek, valamint elméleti és gyakorlati készségeknak a terjedelmét és színvonalát, amelyek a végzendő munkához szükségesek. Nyilvánvaló, hogy mind a jelenlegi, mind pedig a jövőbeni szükségleteket figyelembe kell venni.

Jelentős erőfeszítéseket kell tennünk minden szinten az iskolán túli „postgraduális” képzés erősítése érdekében is. Ezt nemcsak az egyetemi képzést követő „tudósképzés” szükségessége, hanem az ismeretek állandó korszerűsítése iránt ma minden szinten támasztott igény is megköveteli.

A felvetett kérdések megoldását célzó törekvés adta azt a gondolatot, hogy szakoktatásunk vajúdo kérdéseit, és a jövőre vonatkozó elképzeléseket „Az Erdő” jelen számában — néhány cikk keretében — Egyesületünk tagsága elé tárjuk. Tesszük ezt azzal a kéréssel, hogy a felvetett gondolatokat a helyi csoportok adott összejöveteliek alkalmával vitassák meg, és jelenlegi szakoktatásunk társadalmi bírálatát, de legfőképpen a jövőt formáló elképzeléseket az Országos Erdészeti Egyesület Elnökségének (Oktatási Bizottságának) szíveskedjenek eljuttatni. Hinni szeretnénk, hogy helyi csoportjaink — a szakmánk jövőjéért érzett felelősség alapján — kérésünket nem tekintik külön tehernek és szakoktatásunk jövőjének alakításához tevőlegesen is hozzájárulnak.

Dr. Bondor Antal

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Egyesületünk Oktatási Bizottságában a MÉM Szakoktatási Felügyelősége társadalmi vitára bocsátotta az erdőművelő-fakitermelő szakmunkásképzés tantervi célkitűzéseit. Tantervi bizottságok alakultak, ezek feladata kidolgozni a tantárgyak szakmai oktatási tartalmát és a korszerű oktatás tárgyi feltételeinek biztosítására javaslatot tenni. Az összehangolt javaslatok még ez év első felében újból vitára kerülnek.

*

Az Erdőművelési és a Gépesítési Szakosztály együttes ülésén Vilcsék Jánosnak diavetítéssel szemléltetett anyaga alapján a lejtős területek erdősítési és ápolási munkáinak gépesítése problémájával foglalkoztak. A kialakult vita során bebizonyosodott, hogy a javasolt módszerrel az egy főre eső termelékenység kb. tízszeresre emelkedik, a minőség összehasonlíthatatlanul jobb, sőt önköltségsökkentés is kimutatható. A két szakosztályi résztvevők megállapodtak abban, hogy az erdő- és fagazdaságok erdőművelői részére június folyamán az ERTI mátrafüredi kísérleti állomásának segítségével bemutatókat rendeznek.

*

Egyesületünk, a Magyar Agrártudományi Egyesület és a MÉM Szakoktatási Főosztálya közös rendezvényén vitatták meg dr. Szücs Kálmán: „A X. Kongresszus határozatai alapján a felsőoktatás felülvizsgálata” címen tartott előadást.

Az Erdészettörténeli Szakosztály ülésén Huszár Károly: *Vadászati motívumok a magyar címerekben*, valamint dr. Kolossváry Szabolcsné: *Fagazdaságunk egy elfelejtett ágazata, a cserzőanyagtermelés* címmel tartott érdekes előadást. Az előadásokat követő vitában dr. Csőre Pál, dr. Erdélyi Zoltán, Hegyi Imre, dr. Kollwenz Ödön és Reuter Camillo értékes hozzászólásai gyarapították a jelenlevők szakismereteit. Király Pál szakosztályvezető tájékoztatta a tagokat arról, hogy a szeptember 10-én a Technika Házában megrendezésre kerülő vadászattörténeli szimpóziumon négy szakosztályi előadó mellett 4—5 meghívott, neves kutató tart előadást. Az előadások alapját jelentő tanulmányokat egy kötetbe foglalva nyomtatásban is kiadja az Egyesület.

*

A Mikológiai és Faanyagvédelmi Szakosztályban dr. Igmándy Zoltán: „A korai Polyporaceae-kutatás története és mai állása”, Jakab Albert: „Az 1970. évi budapesti piaci gombafelhozatal”, Kisszékely Gyula: „Az Ascomyceták szaporodásmódjáról”, Milkovits István—Véssey Ede: „Dia-koncert, képes illusztráció Beethoven Pastorale szimfóniájához” címmel tartott előadást.

*

Az Erdei Vasutak Szakosztálya ülésén Légrády Ede és Tóth Ida: „Munkavédelem és időszakos orvosi vizsgálat az Erdei Vasutaknál” címmel tartottak előadást.